CASINO DE MASNOU

RECITAL

per

Mercè Plantada

(cantatriu)

Alexandre Vilalta

(pianista)

Dijous, 15 de setembre de 1927
a les 10 de la vetlla

PROGRAMA

I

Dintre eixa fosca tomba . . .	BEETHOVEN.
Vot de donzella	CHOPIN.
En les ruïnes d'una abadia . .	FAURÉ.
Minuet d'Exaudet	WECKERLIN.
Ja és ací!	WOLF.
Cançó índia	RIMSKY-KORSAKOW.
Anant al llit. (De la cambra dels nens.)	MUSSORGSKY.
Hopak!	MUSSORGSKY.

II

Festa (danses característiques)	PUJOL.
I Dansa noble.	
II Ballet	
III Corrandes	
Cant de muntanya	PAHISSA.
Catalanesques.	MILLET.
Himne / Complanta / Jovenívola / Humorada Empordanesa / Torrent avall	
Vals (estrena).	CABÚS.
Rapsodia XII	LISZT.

III

Jota.	FALLA.
La ginesta	PUJOL.
Angúnia (estrena)	VILALTA.
Cançó de grumet	TOLDRÁ.
Orfe	GARRETA.
Riera avall	LAMOTTE DE GRIGNON.
La balanguera	VIVES.
Una cançó teixiré	LONGÁS.
Sevillana	»

Sou pregats de no fumar dintre la sala i de no entrar ni sortir durant la interpretació de les obres del programa.

DINTRE EIXA FOSCA TOMBA

BEETHOVEN

Dintre eixa fosca tomba
deix-me en pau reposar.
Quan jo era viu, oh ingrata!
calia en mi pensar.

Deix que entre fredes ombres
trobin les penes fi
no vull damunt mes cendres
cap mes odiós verí.
(Trad. J. Pena.)

VOT DE DONZELLA

CHOPIN

Si jo fos l'astre
que lluu de dia
pel qui m'estimo
refulgiria;
no és pas la prada
tota gemada
qui jo besar voldria,
ma llum daurada
sols besaria
la finestreta
de l'amor mia.

Si fos l'ocella
que canta el dia
pel qui m'estimo
mon cant seria,
i la boscúria
de ma cantúria,
so ni tonada hauria;
prop la finestra
de l'amor mia,
jorn i vesprada
refilaria.
(Trad. P. J. Riera.)

EN LES RUINES D'UNA ABADIA

FAURÉ

Sols tots dos contents cantant,
dolça aimia,
com fruim del maig que el gran
Deu envia;
quins riures van llumenant
l'ombra erma
que ans omplien fronts tots blancs,
cors sens esma.
Ara essent de poc casats
hom s'hi esplaia
amb cançons i crits variats,
vida gaia,
llur ressò ja escampa el vent
qui tremola;
tot el tenebrós convent
és tavola.
Sols tots dos contents cantant,
dolça aimia,
com fruim del maig que el gran
Déu envia;

quins riures van llumenant
l'ombra erma
que ans omplien fronts tots blancs
cors sens esma.
Hom esfulla els gessamins
bo i fent fressa
lla on feia els precs divins
l'abadessa;
hom s'encalça, fuig, s'atrau;
holocauste
fa al nin Amor en la pau
del vell claustre.
Hom s'amoixa a cada instant,
vida meva,
hom es va petonejant
sense treva
sota els arcs, els forts pilans
i entre els marbres,
com els ocellets ho fan
entre els arbres.
(Trad. J. Pena.)

MINUET D'EXAUDET

FAVART.-WECKERLIN

Eix estany,
fèrtil bany,
duu a la plana
i emmiralla en el seu sí
la verda omeda qui
de pàmpols s'engalana.
Un cel pur,
bell atzur,
sens celatges,
fortament s'hi reflecteix

i el quadre s'enriqueix
d'imatges.
Mes, en tant que hom admira
l'aigua on el cel es mira,
zèfir bla
ve a entelâ
l'ona pura.
Prest son buf, trencant l'espill,
la imatge fa sens brill
obscura.
(Trad. J. Pena.)

JA ÉS ACÍ!

MORIKE.-WOLF

Primavera, ja ets ací?
T'han portat les orenetes?...
S'omple el bosc de violetes
i de roses el jardí.
De la terra humida
brota la florida:

Ah! Mireu:
què és això que es veu?
Primavera, ets tu,
tu, que duus la vida?
Ah! Ets tu!
(Trad. Apel·les Mestres.)

CANÇÓ ÍNDIA

RIMSKY-KORSAKOFF

Verdors d'abim profundes i infinites
de l'indi mar guardeu tresors sens fi.
Sagrari verd,
pregon i gerd!
En ton cor reposa sobre llit de perles
dolç l'ocell mirífic d'alba faç d'ondina.
Nítida l'escuma gronxa ton plumatge.
Ai de qui t'escolta quan tos cants refiles!
Vers sa pau s'esfondra oblidant la vida.

Verdors d'abim profundes i infinites
de l'indi mar guardeu tresors sens fi.
Sagrari verd,
pregon i gerd!
(Trad. J. Gols.)

ANANT AL LLIT (DE LA CAMBRA DELS NENS)

MUSSORGSKY

Oh Senyor i Mestre!
Guarda el meu papa
i la meva mama.
Guarda i ampara
mos germans, Tonet
i Merceneta!
Guarda i ampara
l'àvia, pobra jaia!
Conserva-la forta
i ben trempada,
jaia velleta,
jaia estimada!
Oh, Senyor! Guarda ensems
la tieta Catarina;
l'Angeleta i la Serafina
i les cosinetes
Cinteta i l'Agneta,
la Tana i la Teta;
l'oncle Pere i l'oncle Pau,
el cosí Estevet,
el Pepet i el Colau...!
Guarda'ls, oh, Senyor
i apiada't de tots
i d'en Jaume i en Nasi,
i en Guiu i en Pancrasi
i en Jordi i en Jofre
i en Quirze i en Nofre...
Teta, ai! Teta,
què més encara?
—Dolent, que ja no te'n recordes!
Quants cops hauré de dir-t'ho?
«Oh, senyor, perdona a nosaltres [pecadors...»
—Oh, senyor, perdona a nosaltres [pecadors...
Oi, que és així?
(Trad. J. Pena)

HOPAK!

MUSSORGSKY

Eih, aup, aup, aup hopak.
Sóc la dona d'un cossak
qui ara és vell i poc airós,
home roig i gens graciós
trista sort que'm dona eix pac.
Eih!
Eixa sort em desconsola;
vés, mon vell: beu aigua sola.
jo me'n vaig a la taverna
i la mona agafo al poc
mentre els gots van fent xoc, xoc.
Com més beu, sembla un bastó;
com més beu, sembla un falcó.
Ella ball que ballaràs,
un minyó li va al detràs;
prô el seu vell furiós la crida
i ella el gueto envia a dida.
Tu diable et vas casar,
doncs pa blanc m'has de donar.
Veies.
Cal que et cuidis dels petits,
ben menjats i ben vestits.
Veies.
Pensa que si no t'afanyes
ja ho faré jo amb bones manyes.
Penses!
Cerca, doncs, vell ple de nyonya,
cerca prest si tens vergonya.
Cerques?
Apa, jai, a ser bonet;
bressa el nostre petitet,
ànsia;
bressa'l, avi, bressal bé;
ànsia,
Quan vint anys jo sols tenia,
quan a tots el homs plavia,
em posava ben mudada
al portal o a la finestra;
feia senyes, feia gresca,
mes brodava força destra.
Tu, Simó; tu, Jan; tu Jaume,
au, depressa el gec poseu-vos
per fê amb mi una passejada.
seure aprés i fer cantada;
au, au, au, au!
Eih, eih! Som-hi, doncs; au, hopak;
jo estimava el brau cossak
que ara és vell i poc airós,
home roig i gens graciós,
trista sort qui em dona eix pac.
Eih!
(Trad. J. Pena.)

LA GINESTA

J. MARAGALL.-F. PUJOL.

La ginesta altra vegada!
La ginesta amb tanta olor!
Es la meva enamorada
que ve el temps de la calor.
Per a fer-li una abraçada
he pujat dalt del serrat:
de la primera besada
m'ha deixat tot perfumat.
Feia un vent que enarborava,
feia un sol molt resplendent:
la ginesta es regirava
furiosa al sol rient.
Jo la prenc per la cintura:
l'estisora va en renou
desflorant tanta hermosura
fins que'l cor me n'ha dit prou.
Amb un vímet que creixia
innocent a vora seu,
he lligat la dolça aimia
ben estreta en un pom breu.
Quan l'he tinguda lligada
m'he girat de cara al mar....
M'he girat al mar de cara,
que brillava com cristall:
he aixecat el pom enlaire
i he arrancat a corre avall.

ANGÚNIA

F. AGULLÓ VIDAL.-ALEXANDRE VILALTA

Vora la llar, arrupida,
l'esposa del pescador
repassa una xarxa vella
confegint una oració.

A cada ratxa tremola,
s'espanta a cada soroll
i a cada ona que rebenta.
es senya amb gest neguitós.

La platja es deserta, trista:
no es veu ni una barca enlloc;
els pals, com creus, per la sorra
blanquegen en la foscor.

La mar puja escumejanta,
el llevant bufa més fort,
i l'esposa, resa, resa,
sentint fret vora del foc.

CANÇÓ DE GRUMET

T. GARCÉS.-E. TOLDRÁ

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.

Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens duu romani l'oreig.

Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
«no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera».

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja
i a dalt de tot el cel clar.

Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ka punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.

Quin goig, cremant sobre els pals
el gallaret de la festa:
«no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera».

Adéu, turons de Marsella!
adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.

Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera
amorós, un llavi fi.

Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella;
«no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera».

ORFE

ALBERT.-GARRETA

Quan el meu fill plora
m'omple el cor de dol;
per dar-li un consol
el bresso tothora,
al seu pare enyora
que mai més vindrà;
quan el meu fill plora
a mi em fa plorâ.
Quan ja és adormit
s'alegra sa cara,
batega son pit;
deu veure el seu pare.
Si pogués dormir
jo també el veuría,
deixant de sofrir
de nit i de dia.
Non, non; Dorm, petit,
que et bressa la mare;
non, non; non, non,
jo vetllo el teu son.

GARDENIES

CARNER.-FÁBREGAS

Entre l'aroma de les gardènies
al raig de lluna suau i argentat,
damunt l'arena plascents caminen
l'enamorada i l'enamorat.
I s'ofereixen dues gardènies,
dues gardènies en bell esclat;
ell sa gardènia l'omple de besos,
ella hi adorna son si nevat.
La d'ell hi troba damunt sos llavis
alens de dona que ja ha besat,
i sent la d'ella batecs ansiosos
que ja tants d'altres han escoltat.
I les gardènies, tristes i pures,
de colp marcides han rodolat;
i al raig de lluna plascents caminen
l'enamorada i l'enamorat.

RIERA AVALL

A. MESTRES.-LAMOTHE DE GRIGNON

Quan tornàvem de la font,
què fresca era l'aigua!
hem passat per sota el pont;
què hermosa la tarda!
què en deia de coses la brisa de
brunzint en les canyes. [maig,

Sota el pont arrecerats,
què fresca era l'aigua!
hem vist dos enamorats,
què hermosa la tarda!
vestits de les festes i amb flors a
i enceses les galtes. [les mans

En sentir-nos arribar,
què fresca era l'aigua!
s'han deixat de festejar,
què hermosa la tarda!
no sé si ens han vistos, més la san-
no ens l'han pas tornada. [ta nit

Nosaltres havem passat:
què fresca era l'aigua!
la parella s'ha quedat;
què hermosa la tarda!
i a poc va semblar-nos que a sota
un bes ressonava. [del pont

La cançó, ja ho sé bé prou:
què fresca era l'aigua!
la cançó res té de nou:
què hermosa la tarda!
però demà i sempre serà la d'avui
l'eterna balada.

LA BALANGUERA

ALCOVER.-VIVES

La balanguera misteriosa
com una aranya d'art subtil
buida que buida sa filosa,
de nostra vida trau el fil.
Com una parca bé cavila
teixint la tela per demà;
la balanguera fila, fila;
la balanguera filarà.
Girant la ullada cap enrera
guarda les ombres de l'avior
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llevor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelâ.
La balanguera fila, fila;
la balanguera filarà.
Bellugant l'aspi el fil capdella,
i de la Pàtria la visió
fa bategar son cor de vella
sota la sarja del gipó.
Dins la profunda nit tranquila
destria l'auba que vindrà;
la balanguera fila, fila;
la balanguera filarà.
De la infantesa que s'enfila,
de la vellùria que se'n va,
la balanguera fila, fila;
la balanguera filarà.

UNA CANÇÓ TEIXIRÉ

M. SAPERES.-LONGÁS

Una cançó teixiré
tota plena d'alegria:
per fil d'or un raig de sol,
per teler, ma fantasia.
Vull dibuxar-hi clavells,
lliris blaus, lilàs i roses
i una pluja matinal
de poncelles mig descloses.

Teixida aquesta cançó,
la ruixaré amb glops de flaire,
desfermant-la cel amunt
que voleï a grat de l'aire.
I en ella hi haurà dos noms
i dues rialles franques,
i dos cors i un sol voler
i dues ànimes blanques.

J. HORTA